

Er zijn in mijn leven drie belangrijke dagen geweest. Om geen daarvan tekort te doen, som ik ze in strikt chronologische volgorde op.

De eerste was vrijdag 13 oktober 1972. Vrijdag de dertiende.

Op die dag, terwijl er een Fokker in de Andes neerstortte en vijfenveertig passagiers meesleurde die elkaar vervolgens om beurten opvraten om te overleven, verwekten Antonio en Carla – oftewel papa en mama, destijds allebei achttien – mij in een gênante beige Dyane. De twee jongeren hadden het kostbare voertuig – dat zelfs in die tijd al vintage was – geparkeerd op een plein in een buitenwijk dat in het bestemmingsplan van Rome was opgenomen om te worden gebruikt als liefdesnestje voor stelletjes. Met om hen heen de kosmische leegte, een paar verveelde, verkilde koelkasten, een flikkerende, melancholieke straatlantaarn en een autosloop met stapels berustende auto's.

De ideale omgeving voor het begin van een romance.

Antonio en Carla hadden elkaar die middag leren kennen op het verjaardagsfeestje van ene Manrico, een zwaarlijvige en zweterige nerd uit Frascati die al sinds de middenschool tevergeefs had geprobeerd om mama te versieren. Zij had net zijn aanbod om op de wellustige tonen van een jonge Elton John te schuifelen geweigerd, toen ze papa zag, die van een afstandje naar haar keek en bijna stikte in een sandwich met tonijn, mayonaise en tomaat. Hij was lang, mager en gladjes, speelde elektrische gitaar en componeerde rocknummers die hij overduidelijk had gekopieerd van minder bekende liedjes van de Stones. Hij leek net de knappe broer van Sean Connery, maar dan met een litteken op zijn wang dat hem duisterder en mysterieuzer maakte dan 007. Omtrent de herkomst

van zijn litteken kon hij een zaal vol toeschouwers urenlang doorzagen. Afhankelijk van het publiek had hij het opgelopen tijdens een bloederige vechtpartij op een markt in Mexico-Stad, of ten gevolge van een messteek van een bedrogen, jaloerse rugbyer uit Bergamo, of door een klap met een fles van Frank Sinatra, die hem benijdde om zijn vocale talent.

Papa was een rasidioot die zo afweek van de norm dat hij, als hij had gewild, makkelijk minister-president had kunnen worden. Alleen ik kende de waarheid, dankzij de ontboezemingen van een gevaarlijke spion uit Apulië, te weten mijn tante Pina: papa was op zijn derde van zijn driewieler gevallen en op de stoep gekukeld. Hoe het ook zij, de knappe Antonio nam elke avond een andere rijdster mee in de Dyane. Die keer was het mama's beurt en ze werd verleid, maar niet verlaten, want op het moment van opperst genot botste er een rode Fiat 500 tegen de auto van mijn ouders op. Er zaten twee halfdronken gasten van twintig uit Frosinone in, die zich niet bewust waren van het feit dat ze een wezenlijke bijdrage hadden geleverd aan het scheuren van een condoom en daarmee aan mijn verschijning op het toneel des levens. Dus jongens, waar jullie tegenwoordig ook uithangen, in Frosinone of op Mars – wat op hetzelfde neerkomt – bedankt.

Die vrijdag de dertiende landde ik als ongenode gast op de planeet Aarde, maar dat weerhield Antonio en Carla er niet van om behoorlijk veel van me te houden, tenminste, zolang ze bij elkaar bleven. Maar dat is een ander verhaal, overigens oneindig treurig. Als ik zin heb, vertel ik dat later nog wel.

De tweede belangrijke dag van mijn leven was 11 september 2001. Terwijl iedereen voor de tv naar de beelden zat te kijken van de twee Boeings 767 die in de New Yorkse Twin Towers knalden en daarmee de wereld een nieuw mysterie en de Amerikanen een nieuwe vijand schonken, bevond ik me in een restaurant aan zee met al mijn oude vrienden en Paola, de vrouw van mijn leven. Het was typisch zo'n entente aan het eind van de zomer, dat al weken vaststond, maar in werkelijkheid ging het niet zomaar om een di-

ner van gegrilde vis: ik stond op het punt om Paola ten huwelijk te vragen, alleen had zij dat in de verste verte niet zien aankomen. En mijn vrienden evenmin.

Ik had met een al wat oudere ober een banaal, romantisch toneelstukje afgesproken. In ruil voor twintig euro fooi zou hij het licht dimmen, ons lied opzetten (voor de goede orde: dat was en is 'Always On My Mind' in de versie van de onsterfelijke Elvis) en triomfantelijk een reusachtige mimosartaart binnenbrengen met in het midden de verlovingsring op een plakje extra bittere chocola.

Een gedegen, fortuinlijke voorbereiding: een avond zo vol sterren dat het wel een kerststal leek, mijn vrienden zo oprecht hartelijk dat het net een reclamespot voor een kruidenbitter was, een briesje zo heerlijk als was het de ventilator van God. Allemaal volmaakt. Bijna.

Ik had geen rekening gehouden met Umberto.

Umberto is, helaas, mijn beste vriend, een dierenarts over wie jullie op de volgende bladzijden nog lang en breed zullen horen.

Toen de taart kwam, stond hij op van zijn plek en griste jolig het plakje chocola weg, terwijl hij schreeuwde: 'Jongens, dit eet ik op!'

Als gevolg daarvan brak hij zijn kies op de gouden verlovingsring.

Op naar de spoedeisende hulp van de tandartspraktijk – dag magisch, onvergetelijk romantisch moment.

Ondanks dit treurige schouwspel zei Paola toch ja.

We trouwden in het begin van het jaar daarop in een gotische kerk in de buurt van Milaan en dat is een van de weinige dingen waar ik nooit spijt van heb gehad.

Paola is de hoofdpersoon in mijn leven. En voor mij is haar vertolking van echtgenote op zijn minst een Oscar waard.

Als jullie het niet erg vinden, vertel ik later nog wat meer over haar.

De derde dag om niet te vergeten was zondag 14 juli 2013, precies een week na mijn veertigste verjaardag. Ik had meteen moeten weten dat het een bijzondere dag was, want er waren geen beruchte vliegtuigongelukken om mijn scène weg te kapen.

Het was een nutteloze, tropische zondag waarop er niets noemenswaardigs gebeurde. Afgezien van het feit dat ik rond 13.27 uur een diepe zucht slaakte en stierf.

Ik weet het, nu heb ik het eind al verkapt en hebben jullie geen zin meer om de rest van het boek te lezen. Nou goed, omdat het leesplezier vergald is, maar jullie het boek nu al gekocht hebben en het niet leuk is om op pagina twaalf al op te houden, vertel ik ook de naam van de moordenaar. Jazeker, want dit is weliswaar geen roman van Agatha Christie, toch is er een moordenaar. Ik zou zelfs willen zeggen: een seriemoordenaar, aangezien hij niet alleen mij heeft gedood, maar miljoenen mensen, iets waar Hitler en Hannibal Lecter jaloers op zouden zijn. Hij is verantwoordelijk voor ongeveer een derde van alle sterfgevallen waardoor het menselijk ras jaarlijks wordt getroffen. Volgens de statistieken is hij de voornaamste doodsoorzaak in de westerse wereld. Kortom, ik bevind me in goed gezelschap.

De moordenaar in kwestie heeft geen achternaam, maar slechts een korte, bepaald geen leuke benaming: kanker. Sommige mensen noemen hem 'tumor' (wat 'zwellend' betekent in het Latijn; dan weet je meteen waar Latijn goed voor is), maar artsen noemen hem 'neoplasma' (wat 'nieuw gevormd weefsel' betekent in het Grieks; dan weet je meteen waar Grieks goed voor is). Ikzelf heb hem altijd 'vriend Fritz' genoemd, in het Italiaans, om hem vertrouwder en minder agressief te laten klinken.

Dit verhaal gaat over hoe ik de laatste honderd dagen van mijn verblijf op de planeet Aarde heb beleefd in gezelschap van mijn vriend Fritz.

En hoe het, tegen alle verwachtingen en elke vorm van logica in, de gelukkigste dagen van mijn leven waren.

WAT VOORAFGING

Op dit punt moet ik een stapje teruggaan voor een korte samenvatting van mijn bestaan tot een paar maanden geleden, anders valt het zo lastig te volgen wat er gebeurt, alsof jullie meteen aan het zesde seizoen van *Lost* zouden beginnen.

Ik probeer niet al te langdradig te zijn; eerst vertel ik jullie de belangrijke gebeurtenissen in mijn leven, dan introduceer ik de personages en ten slotte sta ik mezelf, als jullie het goedvinden, wat commentaar en her en der een opmerking toe, waarna we gauw tot de kern komen, namelijk bij de dag waarop mijn vriend Fritz – *klop, klop* – bij mij voor de deur stond.

Ikzelf heet Lucio, wat in de hitparade van lelijke namen absoluut op de zevende plaats staat, na Pino, Rocco, Furio, Ruggero, Gino en het onverslaanbare Gennaro. Mijn moeder was fan van die leuke Battisti die in die jaren ‘La canzone del sole’ uit de jukeboxen liet schallen en kijk aan, zo werd voor altijd mijn handtekening gekozen: Lucio Battistini. Snappen jullie? Ja, want nu wordt het pas echt ironisch: de achternaam van mijn vader is... Battistini! Begrijpen jullie nu waarom mijn leven altijd moeizaam is verlopen? Stel je een jongetje voor uit de jaren zeventig, een puisterige vetzak met dikke brillenglazen en bijna dezelfde naam als de beroemdste Italiaanse zanger en songwriter; geef toe, jullie zouden me zelf ook belachelijk maken.

Ik kom er rond voor uit: ik zat vol complexen, ik was ongelukkig en ik was een sukkel. Tegenwoordig zouden ze me kortweg, bijna liefkozend, ‘nerd’ hebben genoemd. Ik had alles in huis om de vrouwen weg te jagen als een pestlijder in de tijd van Manzoni, zoals mijn passie voor stripverhalen, splatterfilms en liedjes van

zangers die zelfmoord pleegden. Voor mijn leven waren er eigenlijk maar twee opties: of ik werd een computergenie, bedacht een besturingssysteem in de garage en verdiende miljarden dollars, of ik liep met een mitrailleur een supermarkt binnen en richtte een bloedbad aan. Bij het horen van dat nieuws zouden al mijn burens, familieleden en vrienden zonder blikken of blozen opmerken: 'Hij was inderdaad een vreemde snuiter!'

Maar ik vond een derde weg en transformeerde me van lelijk jong eendje tot een zwaan. Niet de superzwaan uit het sprookje, maar een prima zwaan, ruim voldoende. Op mijn veertiende viel ik twintig kilo af, voornamelijk dankzij een onstuimige hormonale orkaan, en ging ik contactlenzen dragen (gemaakt, en dat weet niemand, door een knorrige Duitse oogarts, een zekere Adolf Gaston Eugen Fick, een onmiskenbaar genie uit de twintigste eeuw, maar uitgevonden – maar liefst vierhonderd jaar eerder – door Zijne Majesteit Leonardo da Vinci). Drie jaar later werd ik, nog niet eens meerderjarig, de jongste Italiaanse waterpolokampioen in de serie A, bepaald geen peulenschil. In feite was ik slechts tweede doelman en zat ik bijna altijd in mijn badjas de reservebank warm te houden, maar dat jaar heb ik wel twee keer het laatste stukje van een wedstrijd meegespeeld en zelfs een penalty weten af te weren, dus de titel geldt toch.

Zwemmen is altijd mijn passie geweest, met als favoriete specialiteit de vlinderslag, die kinderen met hun aangeboren gevoel voor logica altijd de 'dolfijnslag' noemen, aangezien vlinders niet zwemmen. Ik ben nooit een uitblinker geworden vanwege het belangenconflict met mijn andere grote, beantwoorde liefde: brood, boter en jam. 110 calorieën van een snee brood + 75 van de boter + 80 van de jam, in totaal 265 calorieën. Een ongelijke strijd.

Met moeite ben ik tien jaar lang voorzien geweest van een six-pack, maar rond mijn zesentwintigste heb ik mijn wedstrijdactiviteiten gestaakt vanwege een ongeluk met mijn Vespa waardoor mijn knieband naar de filistijnen ging en mijn taille onverbidde-lijk in omvang toenam. Volgens mijn gehate weegschaal zitten de twintig kilo die ik in mijn puberteit ben afgevallen er weer aan, en

misschien zelfs nog wel iets meer. Een Chewbacca van een meter negentig en honderdtien kilo. Dus werk me niet op mijn zenuwen en lees verder.

Gymnasium, waterpolo, diploma van het Istituto Superiore di Educazione Fisica – ISEF voor vrienden – oftewel de sportacademie. Op mijn achtentwintigste vond ik een vaste baan bij een sportschool. Niet zo'n blinkende, volmaakte sportschool uit een John Travolta-film, maar gewoon zo'n buurtsportschool die is weggestopt in de kelder van een troosteloos gebouwencomplex uit de jaren vijftig. Binnen is er ook een zwembadje met verschoten blauwe tegeltjes die ervan dromen opnieuw te worden geboren en dan in de *infinity pool* van een Caraïbisch vakantieoord te worden geplakt. Ik geef – tromgeroffel, graag – zwemles en aerobics, BBB (wat staat voor 'buik, billen, benen') en vooral aquagym. Soms werk ik ook als personal trainer als me dat wordt gevraagd, voornamelijk voor wanhopige huisvrouwen met grote maten die zich niet willen overgeven aan de onvermijdelijke liposuctie. Kortom, ik probeer de kost te verdienen met mijn handen, die eeuwig naar chloor ruiken. Trouwens, wisten jullie dat de geur van chloor – die we allemaal van kinds af maar al te goed kennen – ontstaat door de chemische verbinding van het chloor zelf en de urine van de zwemmers? Hoe sterker je het ruikt, hoe meer je je níét in het zwembad zou moeten onderdompelen. Zeg niet dat ik je niet ge-waarschuwde heb.

Maar goed, ik, die ervan had gedroomd om de olympische medaille op mijn borst te dragen als de machinist van de Settebello-trein, met het Italiaanse volkslied op het hoogste volume en kippenvel over mijn hele lijf, moest genoeg nemen met het werk dat het leven voor me in petto had. Zes uur per dag in een gymnastiek-kelder waar de geur van de inspanning zich op magische wijze vermengt met die van het aangrenzende Vietnamese restaurant. Maar in mijn vrije tijd heb ik toch nog een kleine droom weten te verwezenlijken: het trainen van een waterpoloteam. Allemaal jongens van veertien en vijftien jaar, de ergste leeftijd. Ik heb ze geselec-

teerd op het lyceum waar mijn vrouw lesgeeft en train ze een paar middagen per week in een gemeentezwembad, met eerlijk gezegd nogal tegenvallende resultaten. Vorig jaar heel hard gewerkt en heel wat goals moeten incasseren. In het provinciale klassement hebben we een briljante voorlaatste plaats behaald; gelukkig kunnen we niet degraderen, want een lagere klasse bestaat niet. Maar dit jaar zweven we halverwege de ranglijst, zonder schande en zonder eer. Toch mag ik niet klagen, want jongeren liefde voor de sport bijbrengen is het mooiste wat er op de wereld bestaat.

Dat is mijn leven vanuit beroepsmatig oogpunt bezien, en nu komt de belangrijker kant, waar ik het al even over heb gehad: mijn familie. Ik heb Paola op mijn twintigste leren kennen in een biertent. Ze was de vriendin van een vriendin van een van mijn klasgenotes op de sportacademie. Gewoonlijk waren de vriendinnen van de vriendinnen van mijn klasgenotes op de sportacademie onaantrekkelijke, kleurloze gratenpakhuizen. Maar toen Paola de kroeg binnenkwam, was ze ingekleurd met een gele fluorstift waardoor ze fel afstak tegen alle andere aanwezige vrouwen. Een gele lijn om haar hele lichaamsomtrek, die haar uitlichtte als iets wat niet vergeten mocht worden. Als een zin die je uit je hoofd moet leren. Tien minuten later had ik haar al gladjes uitgenodigd om naar een waterpolowedstrijd te komen kijken (waarvoor ik mijn trainer op mijn knieën zou smeken me minstens twee minuten te laten spelen). Destijds was ik nog beroepsspeler en werkte zij in de kleine banketbakkerij van haar ouders, wat in de loop van de tijd fundamenteel heeft bijgedragen aan het verlies van mijn ideale gewicht en mijn buikspieren. De specialiteit van het huis was gefrituurde donuts met suiker. Geurig, zacht, met de smaak van mijn jeugd. Het is een traditie die al meer dan dertig jaar teruggaat. Oscar, Paola's vader, doet al om twee uur 's nachts de rolhuizen halfopen, zodat de nietsnutten en de bloedzuigers uit Trastevere hun tanden in de nog warme, vette donuts kunnen zetten. Nu zijn vrouw er niet meer is, is hij nog maar de enige in de banketbakkerij, samen met een altijd lachende Sri Lankaanse mede-

werkster, terwijl Paola is afgestudeerd in letteren en filosofie en, na een tijdelijk contract, een vaste baan op een lyceum heeft gekregen.

Na een paar maanden verkering (de eerste twee maanden zijn altijd de beste, dat weet iedereen) had ik er echter handig voor gezorgd dat Paola het uitmaakte, zoals alleen mannen dat kunnen, door te flirten met ene Monica, een meid uit Le Marche die psychologie studeerde en er een hekel aan had om haar oksels te ont-haren.

Ik verloor haar acht jaar uit het oog. De liefde is gewoon een kwestie van synchronie en wij liepen in die tijd niet synchroon: zij verlangde al naar een gezin, terwijl ik ervan droomde het met alle vruchtbare vrouwen op de planeet te doen, al dan niet onthaard. Lastig om die twee behoeften met elkaar te verenigen.

Op een dag bepaalde het lot dat we elkaar opnieuw tegenkwa-men in de rij bij de supermarkt. In feite had ik haar, vanwege haar transformatie van ‘lang, blond haar’ naar ‘kort, kastanjebruin kop-pie’, aanvankelijk niet eens herkend en stond ik al tien minuten met haar te praten in de overtuiging dat ze het nichtje van een vriendin van mijn oma was. Maar dat heb ik haar nooit verteld.

Ik nodigde haar meteen uit voor het eten en trok mijn geofen-
de techniek van het kaartlezen uit de kast. Dat leg ik even uit.

Op de Piazza Navona werkt een bejaarde, historische kaartleg-ster, tante Lorenza. Ze heeft een beduimeld pak tarotkaarten, draagt haar grijze haar in een knot en is rad van tong. Ze weet geen fluit van de toekomst, maar weet iedereen om de tuin te leiden, vooral als ze vals speelt. Ik gebruikte haar altijd om indruk te ma-ken op de meisjes. Dit was mijn tactiek (vrij te gebruiken, zonder auteursrechten): romantische wandeling over het meest roman-tische plein van Rome, een beetje kletsen, en als we langs het kraampje van de waarzegster lopen, gooi ik haar stiekem een verfrommeld papiertje toe. Daarop vindt mijn medeplichtige alle biografische gegevens van het meisje in kwestie, haar voorkeuren en de weinige informatie die ik al heb. Bij het volgende rondje over het plein heb ik al behendig het onderwerp ‘paranormaal’ aange-

sneden, waarbij ik me sceptisch voordoe als zij erin gelooft, en gelovig als zij sceptisch is. Fase twee van het plan breekt aan: ik nodig haar uit voor een kaartlegging, gewoon voor de lol. Geen vrouw ter wereld weigert dat. En kijk eens aan, tante Lorenza kan pronken met een ongelofelijke reconstructie van het heden, het verleden en de toekomst van haar verbijsterde cliënte. Het verleden en het heden heb ik haar ingefluisterd en de toekomst valt niet te verifiëren, dus is het ‘mysterieuze’ effect gegarandeerd, vooral als er wordt beweerd dat ‘de man van je leven begint met een L’. De L van Lucio. Als het meisje/proefkonijn al in de vijfde dimensie geloofde, wordt de avond een fundamentele ervaring voor haar spirituele leven; was ze daarentegen sceptisch, dan is ze nu in shock. In beide gevallen profiteer ik van haar verwarde emotionele staat: dat we samen getuige zijn geweest van een paranormale gebeurtenis kan alleen maar tot gevolg hebben dat onze geesten samensmelten, en gewoonlijk onze lijven ook. Ik weet niet of er ooit een meisje is geweest dat de truc doorhad, maar ik verzeker je dat het werkt. Wie mij vertelt dat het paranormale een enorme leugen is, krijgt van mij als antwoord dat dat klopt en dat niemand de toekomst kan voorspellen... behalve ik, wanneer ik een vrouw meeneem naar de Piazza Navona. In dat geval weet ik al hoe het zal aflopen. En Paola vormt daarop geen uitzondering. Maar ik zweer je dat dat de laatste keer was dat ik de truc heb toegepast. Die avond hebben we elkaar, gestreeld door de Romeinse westenwind, voor de tweede keer voor het eerst gekust. We verloofden ons officieel en woonden binnen drie maanden al samen in een eenkamerappartement tegenover het Tibereiland. Het klassieke voorbeeld van het opnieuw aangewakkerde vlammetje, maar ditmaal eindelijk synchroon en verliefd.

Zoals ik al verteld heb, zijn we getrouwd in een kerkje in de provincie Milaan, waardoor alle genodigden uit Rome gedwongen waren daarheen af te reizen. Maar er lag een romantische reden ten grondslag aan die keuze: zo’n vijftig jaar eerder waren mijn grootouders (van mijn moeders kant), het roemrijke huismeestersechtpaar Alfonsina en Michele, in diezelfde kerk getrouwd. Na het